

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/193/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117209683
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Behranová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2117209683.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Behranovej a sudcov JUDr. Antona Jačeka a Mgr. Michala Novotného, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: G. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XXXX/XX, XXX XX I., o zaplatenie 2.354,49 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 33Csp/92/2017-60 zo dňa 22. marca 2019, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanej **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.354,49 eura spolu s úrokom vo výške 148,70 eura, úrokom z omeškania vo výške 1,25 eura, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.503,19 eura od 08.09.2016 do zaplatenia. Výrokom II vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Výrokom III. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalovanej s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

1.1 Právne svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil poukazom na ustanovenia § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 9, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (v ďalšom texte „Občiansky zákonník“), § 503 ods. 3 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (v ďalšom texte „Obchodný zákonník“), § § 1 ods. 2, § 2 písm. d) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom k 15.04.2015 (v ďalšom texte „zákon o spotrebiteľských úveroch“) a § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom v čase omeškania.

1.2 Vecne svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil tým, že dňa 15.04.2015 uzavreli strany zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 0000000000192646 (ďalej len „zmluva“), na základe ktorej žalobca ako veriteľ poskytol žalovanej ako dlžníkovi peňažné prostriedky formou bezúčelového úveru vo výške 2.500 eura, s fixnou úrokovou sadzbou 17,90 % ročne, poplatkom za poskytnutie úveru vo výške 75 eur, poplatkom za poistenie schopnosti splácať úver vo výške 1,15 eura mesačne, s dátumom splatnosti prvej splátky dňa 04.05.2015, výškou mesačnej anuitnej splátky 46,90 eura, počtom splátok 108, splátky boli dojednané mesačne so splatnosťou v 3. deň kalendárneho mesiaca, splatnosť úveru do 03.04.2024, výška RPMN 20,86 %, priemerná RPMN ku dňu uzatvorenia zmluvy 16,16 %, celková čiastka, ktorú musí klient zaplatiť 5.140,20 eura. Súd prvej inštancie vyhodnotil uzatvorenú ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Z prehľadu splácania a započítavania splátok súd prvej inštancie zistil, že žalovaná úver splácala od počiatku v nepravidelných výškach mesačných splátok od 2,11 eura do 62,42 eura. Opakovaným

upozornením z 06.07.2016 žalobca vyzval žalovanú na zaplatenie omeškaných splátok úveru vo výške 111,30 eura s poučením o možnosti mimoriadneho zosplatnenia úveru. Výzvou na predčasné splatenie úveru zo dňa 07.09.2016 žalobca oznámil, že rozhodol o predčasnej splatnosti celého úveru a požiadal o zaplatenie dlhu vo výške 2.354,49 eura. Úroky z omeškania si uplatnil odo dňa nasledujúceho po dni mimoriadneho zosplatnenia úveru, teda od 08.09.2016.

1.3 Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalovaná úver v dohodnutých splátkach po 46,90 eura nesplácala riadne a včas. Po preskúmaní obsahových náležitostí úverovej zmluvy súd zistil, že táto obsahuje všetky podstatné náležitosti v zmysle ustanovenia § 9 ods. 1 a 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Za dôvodný považoval súd žalobu v časti uplatnenej úverovej istiny vo výške 2.354,49 eura, zosplatnených a neuhradených zmluvných úrokov vo výške 148,70 eura, úroku z omeškania z omeškaných splátok vo výške 1,25 eura ku dňu zosplatnenia úveru. Súd ďalej priznal žalobcovi z nezaplatennej úverovej istiny a zmluvných úrokov úrok z omeškania vo výške 5%, ktorý zodpovedá výške zákonného úroku z omeškania ku dňu nasledujúcemu po predčasnej splatnosti úveru, t.j. od 08.09.2016.

1.4 V časti zmluvného úroku vo výške 17,90 % ročne z nezaplatennej istiny vo výške 2.354,49 eura od 08.09.2016 do zaplatenia súd prvej inštancie návrh žalobcu ako nedôvodný zamietol. Mal za preukázané, že strany si dojednali zmluvný úrok 17,90 % ako fixný do doby splatnosti úveru, pričom konečná splatnosť úveru bola v zmluve dohodnutá ku dňu 03.04.2024. Žalobca v zmysle zmluvných dojednaní pristúpil k zosplatneniu celého úveru skôr, a to ku dňu 07.09.2016. Za obdobie od splatnosti úveru patria žalobcovi len úroky z omeškania. Súd prvej inštancie pritom vychádzal z uznesenia Ústavného súdu SR ÚS IV. 476/2012 zo dňa 18.09.2012, v zmysle ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. Pri predčasnom a mimoriadnom zosplatnení úveru vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. Veriteľ teda navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi.

1.5 O náhrade trov prvoinštančného konania súd rozhodol použitím ustanovení § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný súdny poriadok (v ďalšom texte „C. s. p.“) s tým, že žalobca bol v konaní úspešný v uplatnenej istine v plnom rozsahu a neúspech mal len v nepatrnej časti príslušenstva pohľadávky, preto mu súd prvej inštancie priznal žalobcovi voči žalovanej právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonom stanovenej lehote v zamietajúcej časti odvolaním žalobca. Svoje odvolanie odôvodnil poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. h) C. s. p. tým, že napadnutá časť rozhodnutia vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.1 V dôvodoch odvolania voči zamietajúcej časti k zmluvnému úroku po predčasnom zosplatnení žalobca vyslovil názor, že nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení. Poukázal pritom na ustanovenia § 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka a zdôraznil, že povinnosť dlžníka platiť úrok trvá až do doby vrátenia úveru. Vzhľadom na dispozitívnosť ustanovenia § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, strany si môžu počas vzniku a zániku povinnosti platiť úroky, t.j. doba, počas ktorej má dlžník platiť úroky v zmluve o úvere, ktoré si môže dojednať odchyľne. Pri omeškaní s vrátením peňažných prostriedkov má veriteľ nárok jednak na úrok z úveru a jednak na úrok z omeškania. Podľa žalobcu z ustanovenia § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka vyplýva, že povinnosť platenia úrokov sa spája s obdobím skutočnej držby požičaných peňažných prostriedkov. Tvrdenie, že po zosplatnení úveru veriteľovi už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky, nemá podľa neho oporu v právnych predpisoch. Následne žalobca poukázal na početné rozhodnutia krajských súdov SR, z ktorých v citovaných stiahnutiach zvýraznil závery podporujúce jeho uvedený názor. V rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 11Co/12/2017-90 zo dňa 31.1.2017 zdôraznil, že úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv

omeškanie dlžníka, ktoré je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka a samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje. Ďalej poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43Co/23/2017-92 zo dňa 29.11.2017, z ktorého vyplýva, že na zaplatenie úrokov z úveru dohodnutých podľa ustanovenia § 502 Obchodného zákonníka má právo každý veriteľ, ktorý uzavrel písomne zmluvu o úvere a na základe ktorej úver skutočne dlžníkovi na jeho žiadosť poskytol, a to až do splatnosti úveru. Úrok z úveru je v podstate cena za používanie poskytnutých peňažných prostriedkov, preto má dlžník zásadne povinnosť platiť tento úrok za skutočnú dobu ich používania, t.j. až do doby skutočného vrátenia úveru veriteľovi, pokiaľ si strany v zmluve o úvere nedohodli niečo iné. Osobitne zvýraznil vyjadrenie odvolacieho súdu, ktorému nie je zrejmé, ako sa mohol dostať žalobca do výhodnejšieho postavenia tým, že úver zosplatnil a de iure zosplatnením od zmluvy o úvere odstúpil, keď nielenže nemal k dispozícii finančné prostriedky, ktoré poskytol žalovanému, ale nemal za ich používanie žalovaným zaplatenú ani odplatu, resp. odmenu rovnajúcu sa úroku z úveru a navyše ani finančné prostriedky, ktoré mu mal žalovaný priebežne vracaať. V tejto veci zvýraznil tiež, že odvolací súd vyslovil názor, že rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 59/98 je možné na prejednávajúcu vec aplikovať, avšak s takým výkladom, že pokiaľ žalobca ako veriteľ odstúpil od zmluvy o úvere tým, že vyhlásil jej predčasnú splatnosť preto, že dlžník nesplácal úver riadne a včas, a teda od zmluvy odstúpil, má právo na účtovanie úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania označovaných ako tzv. sankčné úroky v zákonnej alebo v dohodnutej výške, s poukazom na ustanovenie § 369 Obchodného zákonníka až do splatenia celej poskytnutej sumy, vrátane úrokov z úveru, pretože tieto sú súčasťou peňažného záväzku dlžníka. S poukazom na rozhodnutie R 59/98 nie je preto možné dospieť k názoru, že Najvyšší súd SR jednoznačne vyslovil, že veriteľ má nárok na úroky z peňažných prostriedkov iba do splatnosti dlhu, keďže o takomto nároku nerozhodoval ani okresný súd a ani Najvyšší súd SR. Navyše, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vychádzalo z právneho stavu v čase, keď výška úrokov z omeškania nebola zákonom limitovaná. Žalobca tiež zdôraznil, že či už oznámenie veriteľa, že sa celý úver stal splatný alebo odstúpenie od zmluvy, nevyučujú, aby bol dlžník pri omeškaní s vrátením úveru povinný platiť tak úroky z úveru ako aj úroky z omeškania. V ďalšom žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Nitre č.k. 8Co/193/2017-88 zo dňa 7.12.2017, z ktorého zdôraznil, že Obchodný zákonník ani zákon č. 129/2010 Z.z. nevyučujú dohodu účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do splatenia úveru, pričom poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33 Odo 657/2005, podľa ktorého nie je možné vylúčiť, aby si zmluvné strany pri peňažnej pôžičke dohodli úroky aj za dobu, počas ktorej bude istina dlžníkom skutočne užívaná (do jej faktického vrátenia veriteľovi), teda aj za dobu, počas ktorej je dlžník v omeškaní so splnením záväzku. Využitie práva veriteľa na zosplatnenie mení len splatnosť úveru, t.j. peňazí, nie ich cenu vyjadrenú v úroku a nemôže samo osebe veriteľovi privodiť zhoršenie (a dlžníkovi len preto, že je spotrebiteľom zlepšenie) jeho práv. Žalobca poukázal tiež na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre č.k. 7Co/366/2017-84 zo dňa 30.11.2017, podľa ktorého zmluvné úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov na základe úverovej zmluvy, predstavujú cenu úveru a dlžník je povinný ich platiť od okamihu reálneho poskytnutia peňazí až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Z rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33 Cdo 212/2014 zo dňa 21.8.2014 zdôraznil, že zákonné úroky z omeškania nenahradzujú od splatnosti pohľadávky úroky, ktoré si strany dojednali. Žalobca poukázal tiež na to, že návrh zákona (neskôr prijatý pod č. 106/2014 Z.z.) z roku 2013, ktorým sa mal meniť a dopĺňať Občiansky zákonník, obsahoval pod č. 1 ustanovenie, ktorým sa navrhovalo doplnenie ustanovenia § 59 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení „Úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa ustanovenia § 565.“ Táto navrhovaná zmena ale nebola nikdy legislatívne prijatá a neexistuje žiadne ustanovenie odopierajúce veriteľovi nárok na zmluvné úroky po zosplatnení dlhu. Pokiaľ súd prvej inštancie odkazuje na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS 476/2012, vyslovil názor, že zo znenia petitu, ako aj z povahy preskúmvacej právomoci Ústavného súdu SR je zrejmé, že Ústavný súd sa v danom prípade nielenže nevyjadril k meritu odvolania, t.j. k úrokom po zosplatnení, ale tak ani nemohol učiniť.

2.2 V závere odvolania žalobca navrhol, aby odvolací súd v zmysle ustanovenia § 388 C. s. p. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe žalobcu v plnom rozsahu a zaviazal žalovanú uhradiť dlžnú sumu do troch dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplateného súdneho poplatku.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C. s. p.), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 C. s. p.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 C. s. p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h) C. s. p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 C. s. p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C. s. p.), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 C. s. p.), súd pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 C. s. p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p. a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 C. s. p.), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu v zamietajúcej časti napadnutého rozhodnutia nie je dôvodné, v dôsledku čoho napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny s použitím § 387 C. s. p. potvrdil.

5. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu bola tá časť rozsudku, ktorou súd prvej inštancie žalobu zamietol v časti úroku z úveru za čas po jeho splatnosti, ku ktorej došlo zosplatením k 07.09.2016.

6. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1 C. s. p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Podľa ustanovenia § 387 ods. 2 C. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Žalobca si podanou žalobou voči žalovanej okrem priznaných súm s príslušenstvom uplatňoval aj úrok z úveru vo výške 17,90% ročne z nezaplatenej istiny 2.354,49 eura od 08.09.2016 (nasledujúceho dňa po datovaní výzvy na predčasné splatenie úveru) do zaplatenia, v ktorej časti súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol. Súd prvej inštancie v zamietajúcej časti s odkazom na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS 476/2012 zo dňa 18.9.2012 argumentoval tým, že veriteľovi patria úroky z úveru len do splatnosti dlhu a po predčasnom mimoriadnom zosplatení úveru vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatenia úveru a za obdobie po zosplatení dlhu do splatenia úveru úroky z omeškania.

9. Odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav a v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, pričom sa stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia v napadnutej zamietajúcej časti. S poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 C. s. p. odvolací súd konštatuje správnosť záverov súdu prvej inštancie a odkazuje na odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku v zamietajúcej časti. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty uplatnené žalobcom nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť, odvolacie námietky žalobcu preto považuje za nedôvodné.

10. Odvolací súd si je vedomý, že súdna prax v otázke nároku na úroky z úveru za čas po jeho predčasnom zosplatení nie je jednotná, o čom svedčia i žalobcom v odvolaní uvádzané rozhodnutia krajských súdov, avšak v tejto otázke sa odvolací súd prikláňa k názoru, že veriteľovi patria úroky z úveru len na čas do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. Odvolací súd sa pritom obdobne ako súd prvej inštancie, opiera o judikatúru vyšších súdov, od ktorej nebol dôvod odkloniť sa v danom prípade. Závery Najvyššieho súdu SR obsiahnuté v rozhodnutí pod č. R 59/1998 (sp. zn. 4 Cdo 143/98) boli prijaté i v potvrdzujúcom rozhodnutí Krajského súdu v Prešove č.k. 29C/131/2011-127 z 23.11.2011, ktoré úsudky súdov napokon akceptoval i Ústavný súd SR vo veci sp. zn. IV.ÚS 476/2012 z 18.9.2012. K záveru súdov, že „...pokiaľ veriteľ pristúpi k tomu, že považuje celý dlh za splatný (tzv. zosplatenie úveru), potom nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie úrokov z úveru“, Ústavný súd SR nezistil existenciu takých skutočností, ktoré by nasvedčovali tomu, že by namietané rozhodnutie krajského súdu bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, keď krajský súd sa stotožnil s podrobne odôvodneným právnym názorom okresného súdu, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo objasnil rozdiel, resp. vzťah medzi úrokmi z úveru a úrokmi z omeškania ako aj otázku, prečo zmluvný úrok patrí žalobcovi iba do splatnosti dlhu.

11. Odvolací súd konštatuje, že nie sú podložené tvrdenia žalobcu, že v predmetnom rozhodnutí Ústavný súd SR sa k meritu odvolania nevyjadril. Aj odvolací súd zastáva názor, že ak spotrebiteľ po zosplatnení už nemá právny titul peňažné prostriedky veriteľa užívať, niet dôvodu, aby veriteľ inkasoval úroky náležiacie mu pri oprávnenej držbe finančných prostriedkov spotrebiteľom, veriteľovi preto náležia len úroky z omeškania. Podľa názoru odvolacieho súdu, by pri priznaní úrokov po mimoriadnom zosplatnení úveru prišlo na farchu spotrebiteľa k dvojnásobnému zaťaženiu v podobe úrokov z úveru ako i úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. Odvolací súd poukazuje, že podľa zákonom stanovenej úpravy obchodného a občianskeho práva týkajúce sa splatnosti úrokov, úroky sú splatné najneskôr spolu s istinou. Veriteľ nie je oprávnený žiadať od žalovanej ako dlžníčky zmluvné úroky aj po splatnosti úverovej istiny. Z uvedeného vyplýva, že po vyhlásení celého úveru za splatný nie je možné ďalej úročiť istinu úveru do zaplatenia. Odvolací súd zdôrazňuje, že z podstaty zmluvného úroku, ktorý je odplatom za užívanie peňažných prostriedkov, sa tieto úroky poskytujú veriteľovi iba do doby splatnosti predmetného úveru.

12. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, odvolací súd napadnutú zamietajúcu časť rozsudku s použitím citovaného ustanovenia § 387 C. s. p. ako vecne správnu potvrdil.

13. V odvolacom konaní plne úspešnej žalovanej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 C. s. p. v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 C. s. p.), o ktorom v zmysle ustanovenia § 262 ods. 1 C. s. p. v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 C. s. p. musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 C. s. p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

14. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bola žalovaná v odvolacom konaní pasívna, nevykonala žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnila a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

15. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, navyiac podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris).

16. Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 C. s. p. aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov konania žalovaného rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcou. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov C. s. p. zakotvujúcim procesnú ekonomiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 C. s. p. v spojení s § 396 ods. 1 C. s. p. o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

17. Senát odvolacieho súdu uvedené rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednomyseľne (§ 393 ods. 2 posledná veta C. s. p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 420 C. s. p.).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).